Christus Rex

INSTAURARE OMNIA IN CHRISTO

SANCTUS • PIUS • X

PAPA • CONFESSOR

IGNIS ARDENS

Sveti Pio X • Bukteći oganj

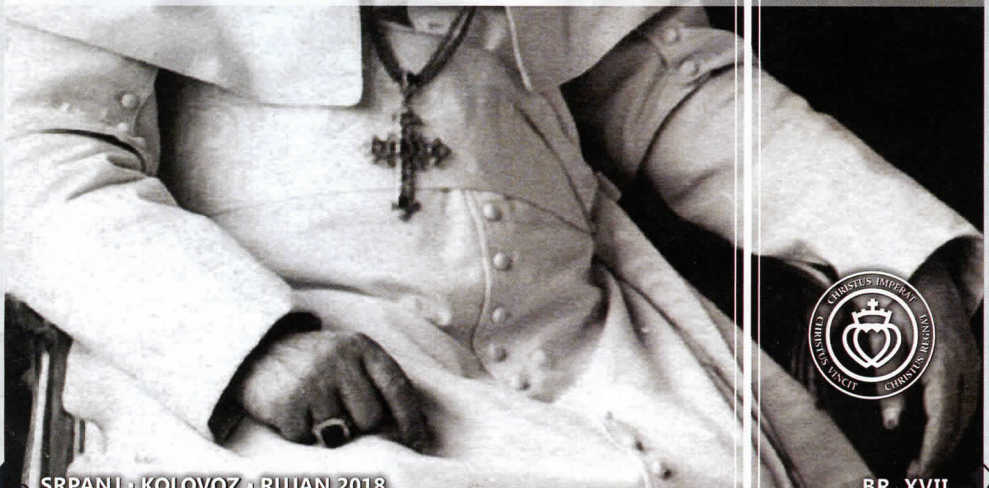

SRPANJ • KOLOVOZ • RUJAN 2018.

BR. XVII

FRATERNITAS SACERDOTALIS SANCTI PII X

AUSTRIJSKI DISTRIKT • AD MMXVIII

13956

RASPORED SV. MISA

KAPELA SV. JOSIPA

Jurja Denzlera 37 – 10000 Zagreb

30. 9.	XIX. nedjelja nakon Duhova	18 h
7. 10. (ned.)	Gospa od Ružarija	10 h
10. 10. (sri.)	sv. Alojzije Gonzaga, isp.	18 h
11. 10. (čet.)	Majčinstvo BDM	18 h
12. 10. (pet.)	Svagdan (feria)	18 h
14. 10.	XXI. nedjelja nakon Duhova	18 h
21. 10.	XXII. nedjelja nakon Duhova (misijska)	10 h
24. 10. (sri.)	sv. Rafael ark.	18 h
25. 10. (čet.)	Svagdan (spomen: sv. Krizant i Darija, mčč.)	18 h
26. 10. (pet.)	Svagdan (spomen: sv. Evarist, p. i mč.)	18 h
27. 10. (sub.)	Subotnja služba BDM	18 h
28. 10. (ned.)	Krist Kralj	10 h
1. 11. (čet.)	Svi sveti	18 h
2. 11. (pet.)	Dušni dan (3 sv. Mise uzastopno)	17 h
3. 11. (sub.)	Subotnja služba BDM	18 h
4. 11.	IV. nedjelja nakon Bogojavljenja (dopunska)	10 h
11. 11.	V. nedjelja nakon Bogojavljenja (dopunska)	10 h
14. 11. (sri.)	sv. Jozafat, b. i mč.	18 h
15. 11. (čet.)	sv. Albert Veliki, b., isp. i nauč.	18 h
18. 11.	VI. ned. nakon Bogojavljenja (dopunska)	18 h
25. 11.	Posljednja (XXIV.) nedjelja nakon Duhova	10 h

KAPELA SV. JERONIMA

Zrinsko-frankopanska 58 – 21000 Split

29. 9. (sub.)	Subotnja služba BDM	18 h
30. 9.	sv. Jeronim, isp. i nauč.	18 h
7. 10. (ned.)	Gospa od Ružarija	9 h
13. 10. (sub.)	sv. Eduard, kr. i isp.	18 h
14. 10.	XXI. nedjelja nakon Duhova	9 h
21. 10.	XXII. nedjelja nakon Duhova (misijska)	18 h
22. 10. (pon.)	Svagdan (feria)	7 h
28. 10.	Krist Kralj	18 h
29. 10. (pon.)	Svagdan (feria)	18 h
30. 10. (ut.)	Svagdan (feria)	18 h
31. 10. (sri.)	Svagdan (feria)	18 h
1. 11. (čet.)	Svi sveti	9 h
4. 11.	IV. nedjelja nakon Bogojavljenja (dopunska)	9 h
11. 11.	V. nedjelja nakon Bogojavljenja (dopunska)	18 h
17. 11. (sub.)	sv. Grgur Čudotvorac	18 h
18. 11.	VI. ned. nakon Bogojavljenja (dopunska)	9 h
25. 11.	Posljednja (XXIV.) nedjelja nakon Duhova	18 h

RIJEKA

Hrvatska čitaonica Trsat, Šetalište Joakima Rakovca 33

7. 10.	**Gospa od Ružarija**	**18 h**
4. 11.	**IV. nedjelja nakon Bogojavljenja (dopunska)**	**10 h**

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji!

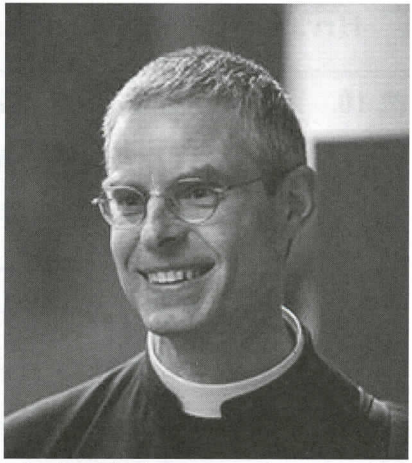

Ovaj broj glasnika Christus Rex bavi se temom sv. Pija X., zaštitnika našega Svećeničkoga bratstva. Njegov blagdan slavi se 3. rujna te je prikladno da se cijeli ovaj mjesec zadržimo u promatranju njegova svetačkoga lika i djela.

Sv. Pio X. ostavio nam je jasno viđenje i program za obnovu Crkve, a kao što se to već puno puta pokazalo u povijesti Crkvi, on mora početi od obnove svećenstva. Taj ideal zdrave svećeničke formacije koju je poticao sv. Pio X. nastoji slijediti naše Svećeničko bratstvo, vjerno uredbama koje nam je u istome duhu ostavio nadbiskup Lefebvre. U srpnju ove godine održan je Generalni kapitul našega Bratstva. 41 član kapitula izabrao je novoga generalnoga poglavara i njegove pomoćnike.

Za generalnoga poglavara izabran je potrebnom dvotrećinskom većinom p. **Davide Pagliarani**. On potječe iz Riminija u Italiji, gdje je najprije djelovao sedam godina nakon svoga svećeničkoga ređenja u Ecôneu 1996. godine. Nakon toga je bio poslan u Singapur, gdje je postao prior. Na svojim brojnim misijskim putovanjima mogao je temeljito upoznati azijske zemlje kao i sve zahtjeve misionarskoga djelovanja. 2006. bio je ponovno pozvan u svoju domovinu gdje je djelovao pt i pol godina kao poglavar distrikta. Od ožujka 2012. djeluje kao rektor Bogoslovije u La Reji, Argentini. P. Pagliarani ima 47 godina i pored svoga materinskoga jezika govori dobro engleski, francuski i

španjolski. Za pomoćnike su izabrani pomoćni biskup mons. Alfonso de Galarreta i p. Christian de Bouchacourt.

Tako naše Bratstvo želi obnovljena duha i s novim poletom nastaviti raditi za obnovu Crkve usred ove strašne krize kroz koju ona prolazi. Ona se očituje u dva aktualna kontroverzna događaja. Prvo je promjena nauka o smrtnoj kazni koju je papa Franjo unio u službeni Katekizam Katoličke Crkve. Tu se iznosi tvrdnja da smrtna kazna više nije prihvatljiva mjera za zaštitu javnoga poretka, suprotno vjekovnom nauku Crkve. Drugo je zapanjujuća izjava nadbiskupa Viganoa u kojoj razotkriva koruptivnu mrežu koja stoji iza skandala seksualnih zlostavljanja, a seže do samoga vrha Crkve. Ovi su skandali samo logična posljedica liberalnih načela koja su se udomaćila u Crkvi u vidu iskrivljivanja morala i potkopavanja autoriteta.

A rješenje za nadvladavanje ove krize možemo pronaći upravo u proročkim poukama i opomenama našega sveca zaštnika. O tome nam razlaže naš utemeljitelj, mons. Lefebvre, u svojoj propovijedi povodom blagdana sv. Pija X. koju možete pročitati u ovome broju.

Neka nas njegov zagovor trajno prati da bismo mogli biti dostojna oruđa u Božjoj ruci za obnovu svega u Kristu, da bi naš Gospodin ponovno vladao u ljudskim dušama, u cijeloj Crkvi i u društvu!

Sa svećeničkim blagoslovom,

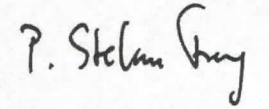

p. Stefan Frey, poglavar Distrikta

Kratki pregled života sv. Pija X.

p. Andreas Mählmann

3. rujna Crkva slavi sv. Pija X., posljednjega pretkoncilskoga papu koji je proglašen svetim. Svećeničko bratstvo sv. Pija X. povjerio je njegov poštovani Utemeljitelj ovome izvanrednom papi kao nebeskom zaštitniku. U ovome članku donosimo njegov kratki životopis.

Kasniji se Pio X. rodio 2. lipnja 1835. u mjestu Riese, otprilike 30 kilometara sjeverozapadno od Venecije. Njegovim pobožnim roditeljima, poštaru Giambattistu Sartu (1792. – 1852.) i njegovoj supruzi Margheriti (1813. – 1894.), darovano je desetero djece. Samo nekoliko sati nakon rođenja kršten je i dobio djedovo ime. Giuseppe Melchiorre je zbog smrti dvojice dječaka zbilja bio najstariji od

rastućeg broja braće i sestara, jednog brata i sedam sestara.

Pokrajina Veneto je u ono vrijeme pripadala Habsburškoj monarhiji. Riese se crkveno pripadao biskupiji Treviso. Njegovo je djetinjstvo prožeto skromnošću roditeljskoga doma. U svojoj oporuci mogao je kasniji papa napisati: „Siromašan sam rođen i siromašno sam živio“.

Živahni i bistri dječačić, kojega su svi zvali „Beppo“, bio je revan ministrant. S deset godina je krizman i primio je – po ondašnjem običaju – s dvanaest godina prvu svetu Pričest. Seoski je župnik zamjećivao rane znakove zvanja i omogućio je inteligentnom mladiću pohađanje gimnazije u mjestu Castelfranco koje je bilo udaljeno sedam kilometara, put koji je Giuseppe uglavnom

prelazio pješice. Danas brončani spomenik „mladoga Sarta" s cipelama na leđima podsjeća na ovaj način života koji je danas nestao. S osobitom je ljubavlju učenik često boravio u svetištu Madonna delle Cendrole.

S petnaest je godina stupio u sjemenište u Padovi i već je godinu kasnije primio kleričku tonzuru. 1852. godine umro je njegov otac, a njegova majka koja još nije imala četrdeset godina morala je sama skrbiti za obitelj. Izreka: „Bog će se za sve pobrinuti", koja se kasnije često čula na usnama sveca, potjecala je od njegova velikog pouzdanja u Božju Providnost što je naučio od svojih roditelja. Zahvaljujući velikodušnosti venecijanskog kardinala patrijarha koji je potjecao iz Riesea i drugih dobročinitelja mogao je nastaviti studirati.

Osam godina sjemeništa koje su završile svećeničkim ređenjem 18. rujna 1858. u katedrali u Castelfrancu bile su za mladog levita, koji se isticao svojom osobnošću i zauzetošću oko učenja, sretno vrijeme. Kao prvi papa modernog vremena Giuseppe je Sarto prošao sve postaje svećenika dušobrižnika. Najprije je devet godina bio kapelan u župi Tombolo (1858.–1867.), onda osam godina župnik u Salzanu (1867.–1875.), oba mjesta srednje veličine s nekoliko tisuća duša.

Podjela sakramenata, posjeti bolesnicima, držanje vjeronauka, mnoge propovijedi i karitativna skrb za potrebite obilježavaju život seoskoga župnika u ono vrijeme. Svećeniku nije uvijek bilo lako raditi s neotesanim venetskim ljudima. Ali njegov otvoreni i srdačni način ophođenja unatoč vjernosti načelima činio ga je omiljenim dušobrižnikom i kod onih koji nisu svaki dan dolazili na sv. Misu.

Troje njegovih rođenih sestara brinule su se za kućanstvo. Osobito drag hobi u satima odmora bila mu je izgradnja sunčanih satova od kojih su i danas neki očuvani.

Kod priključenja venetskoga kraja 1866. novom Kraljevstvu Italije župnik je ostao vjeran svojem strogo vjerskom poimanju službe. Novi patriotizam, kojemu su nekoliko godina kasnije Rim i papinstvo postali žrtvom, nije bio njegov.

Sartova karitativna dobrotvornost za nezaposlene i potrebite i za školovanje djece bila je primjerna za ondašnje vrijeme. Tijekom jedne epidemije kolere kod dušobrižnika, pokazala se njegova junačka ljubav prema bližnjima. U Salzanu je vidio i veliku nužnost podići razinu poznavanja vjere kod djece. Kasniji „Papa katekizma" ovdje piše prvu knjigu o vjeri za djecu, jedan pripremni rad koji će kasnije ući u „Kompendij kršćanskog nauka" koji je on izdao.

Godine 1875. pozvan je za biskupova suradnika. Kao kurijalni kanonik i kancelar upoznao je svagdašnje i ne baš malene brige upravljanja biskupijom. Istodobno je imenovan i duhovnikom u bogosloviji te svaki dan za svećeničke kandidate sprema razmatranje, drži predavanja i cijenjeni je ispovjednik i propovjednik.

Svi životopisci osobito ističu njegovu vedrinu. Kod prvog posjeta Rimu sa svojim biskupom opaža se kanonika koji je primjer kreposti i vršenja svojih dužnosti.

Godine 1884., sa 49 godina imenuje ga papa Lav XIII. neočekivano mantovanskim biskupom. U poslušnosti prema Kristovu namjesniku prihvaća svoju službu, ali ne bez energičnog upozorenja na vlastite slabosti i ograničenja. Biskupsko je ređenje primio 16. studenog iste godine u rimskoj crkvi Sant'Apollinare.

Stanje je vjernika u Mantovi teže nego u njegovoj rodnoj biskupiji. Biskupija slovi „teškom". S velikom revnošću ondje reformira izobrazbu svećenika, podiže razinu liturgije poticanjem istinske *musica sacra* i provodi dvije velike vizitacije svojih 150 župa. Uskoro ga se drži „primjernim biskupom" koji se u

upravljanju svojom biskupijom posve pridržava ideala Tridentskoga sabora.

Jedan životopisac opisuje mladoga biskupa ovako: „Marljiv, ali uvijek pristupačan; pobožan i krepostan bez neprirodnosti; jednostavan i skroman, ali pun dostojanstva; pun humora i dobrohotan, ali nije nestalan, očinski se odnosi prema svim ljudima bez krive popustljivosti; srdačan bez lažnih naklonosti ili preferiranja pojedinih osoba; u svakom pogledu velikodušan, bez

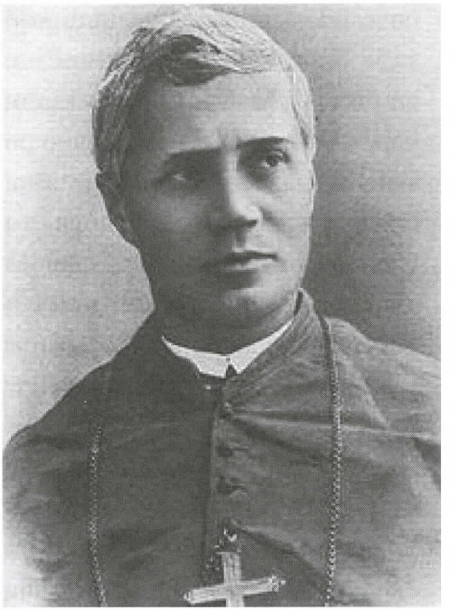

prelaženja granica mogućega“.
I kao biskup ostao je „župnikom“. Još se danas u Mantovi pokazuje ispovjedaonica biskupa u katedrali. Veliku je skrb pokazivao prema svojoj bogosloviji čije je dobro upravljanje dragi Bog blagoslovio lijepim plodovima. U Mantovi je msgr. Sarto upoznao i don Lorenza Perosija, genijalnog svećenika – glazbenika koji je postao njegovim prijateljem i kasnije u Rimu maestrom Sikstinske kapele.

Godine 1893. imenovan je Venecijanskim patrijarhom. Dugo se opirao ovome imenovanju, ali ga je Lav XIII. tako cijenio da ga je dan ranije (!) prije imenovanja na biskupsku stolicu crkve sv. Marka, izričito kao odlikovanje za njegovo službovanje u Mantovi – imenovao kardinalom.

O poteškoćama preuzimanja njegove biskupije – nova je Italija priječila u ono vrijeme 24 preuzimanja dužnosti biskupa, među ostalim u Bologni i Milanu – i o njegovom blagoslovljenom službovanju moglo bi se napisati cijelu knjigu. Ovdje bi bilo

dostatno podsjetiti na njegovu duboku euharistijsku i marijansku pobožnost. Polazeći od oltara posvećivao se problemima povjerenih mu vjernika, bilo to u duhovnom, bilo na karitativnom području.

Nakon smrti Lava XIII. (1878.–1903.) uputio se na konklavu u Rim. 4. kolovoza godine 1903. izabran je za papu pošto je nakon više burnih glasovanja – car Franjo Josip Austrijski uložio je veto protiv kardinala Rampolle – uzalud molio da se izabere nekoga drugoga jer on nije prikladan za ovu službu. Na pitanje, prihvaća li izbor, odgovorio je: „Accepto in crucem – prihvaćam ga kao križ". Svoje je ime uzeo u sjećanje na svoje prethodnike istog imena i zbog njihove borbe protiv modernih zabluda, liberalizma i modernizma. 9. kolovoza poštarev je sin okrunjen trostrukom papinskom krunom.

Njegovo geslo na grbu „Omnia instaurare in Christo" – „Sve u Kristu obnoviti", bio je njegov program kao što je onda i u svojoj nastupnoj enciklici „E supremi apostolatus" konkretno formulirao. Za svog je Državnog tajnika odabrao onda tek tridesetosmogodišnjeg španjolskog kardinala Merry del Vala (1856.-1930.), darovitog diplomata i crkvenog pravnika.

Odmah je šezdesetosmogodišnji novi Prvosvećenik snažno otpočeo s provođenjem svojeg katoličkog djela reforme. Ovdje se to može nabrojiti samo u natuknicama.

Svoju Rimsku biskupiju podvrgao je posebnoj vizitaciji, gradio je nove crkve za mnoštvo ljudi koji su iz cijele Italije pristizali u Rim, propisao je zajednički katekizam koji se kasnije proširio svugdje po svijetu i svake je nedjelje sam držao nagovore Rimljanima (u vremenu u kojem su pape još uvijek bili zatočenicima u Vatikanskom gradu).

Rano je spoznao ugrozu katoličke vjere po krivom sustavu modernizma koji je označio „sintezom svih hereza". Proročkim dekretom Svetog Oficija

(„Lamentabili“) i jednom enciklikom („Pascendi“) modernistima je skinuo obrazinu s lica i ekskomunicirao ih. Antimodernistička zakletva koju je uveo 1910. štitila je Crkvu, teologiju i zdrav razum od delirija moderne.

Protiv zloporabe Svetog pisma utemeljio je Papinski biblijski institut. Veliko djelo sv. Pija X. ostaje preporuka svakodnevne sv. Pričesti i rana Pričest za djecu. U rastućoj svetosti duša vidio je bit katoličkog apostolata.

Njegova velika briga bila su sjemeništa i duhovno i ćudoredno stanje klera. U ovom kontekstu uredio je i kalendar blagdana, božanski časoslov i misal.

Motuproprij „Tra le sollecitudini“ postao je temeljnim zakonom istinske „musica sacra“. Njegovom velikom reformom Rimske kurije i kodifikacijom crkvenoga prava postigao je u svega nekoliko godina ono čemu su se mnogi pape samo mogli nadati. Time je postavio i temelj za zamah misija po svijetu i redovničkoga života – žetva koju su trebali pokupiti Pio XI. i Pio XII.

Od laicizma, koji je poglavito u Francuskoj, Portugalu i Španjolskoj bjesnio protiv katoličke vjere, nije uzmakao ni koraka. Tako je kasnije kardinal Billot mogao reći: „Njegova je politika bio križ“. Bio je najveći promicatelj autentične katoličke ak cije. Kriva shvaćanja katoličkog socijalnog nauka oštro je osuđivao, primjerice enciklikom „Notre charge apostolique“ protiv

političkog i socijalnog modernizma.

Sve ove reforme Pio je X. sam pokrenuo i pomno je nadzirao njihovu provedbu. Među proglašenima svetima, odnosno blaženima tijekom njegova papinstva nalaze se Clemens Maria Hofbauer, Don Bosco i sveta Ivana Orleanska.

Za 50. jubilejsku godinu proglašenja dogmom Bezgrješnog Začeća uputio je okružnicu svjetskom episkopatu: „Stavimo sve svoje povjerenje u Mariju, osobito sada jer njezino Bezgrješno Začeće radosnije štujemo nego inače! Onda ćemo opaziti i doživjeti da je ona moćna Djevica koja je svojom djevičanskom nogom zgazila glavu zmiji."

Sjenu strašnog svjetskog požara predvidio je sveti Pio X. već nekoliko godina prije 1914. Svijet koji je zaboravio Krista Kralja morao je kliznuti u katastrofu. Objave rata koje su izazvale Prvi svjetski rat (1914.-1918.) od 28. srpnja najdublje su ga potresle. Na blagdan Uznesenja Marijina se razbolio. 18. kolovoza pokazao se jaki bronhijalni katar. Dan kasnije Papa je već primio sakramente umirućih. Njegove su posljednje riječi bile: „Neka bude volja Tvoja. Njoj se posvema predajem". 20. kolovoza, oko sat vremena iza ponoći, stupio je pred svojeg Stvoritelja i Otkupitelja.

Na njegov su grob upisane riječi: „Blag i ponizna srca". Na njegovu želju tijelo mu nije balzamirano. Ove natuknice o njegovom pontifikatu još uopće nisu obuhvatile ono bitno ovoga velikog Pape: život vjere i kreposti i divni karakter ove svete svećeničke duše, o čemu će biti više riječi u ostalim člancima ovoga časopisa.

Pija X. proglasio je blaženim Pio XII. 1951. godine, a 1954. godine – kao prvog Prvosvećenika od 16. stoljeća naovamo – svetim. Otada se njegov grob nalazi na južnoj strani srednje lađe bazilike sv. Petra.

Čuda sv. Pija X.

Slijepi vide

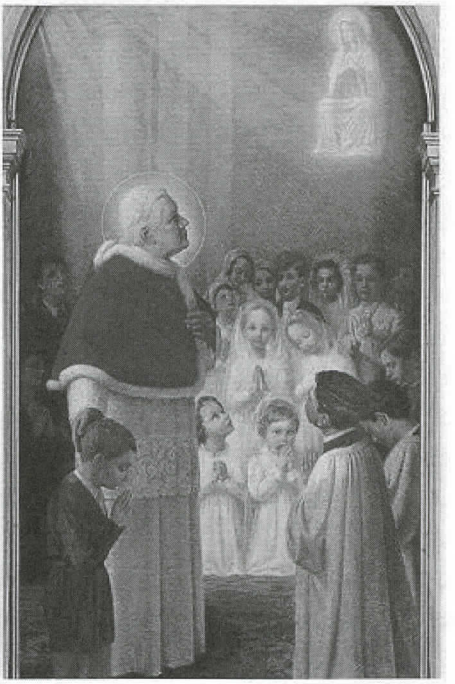

Jedan od službenika u svečevoj Kuriji izvješćuje:
„Jedan otprilike pedesetogodišnji Nijemac koji je bio slijep od rođenja došao je na jednu audijenciju. Kada je Papa stajao pred njim i čuo za njegovu nesreću, dotaknuo se njegovih očiju i potaknuo ga da ima pouzdanje u Boga. Dotaknuvši čudotvorne ruke zadobio je rođeni slijepac na licu mjesta moć vida."

Svi nesretni, svi koji su bili pogođeni bolima i nevoljama, imali su pravo na sućut zajedničkoga Oca. Ali za trpeću djecu imao je on upravo majčinsku blagost i dobrotu. Jedna siromašna majka pokazala je blaženiku svoje slijepo dijete i preklinjala ga da se udostoji izliječiti ga. „Molite Gospodina i imajte pouzdanja!", odgovorio je Pio X. Dijete je otvorilo oči i promatralo svijetleće lice Kristova namjesnika. To je bio prvi pogled u kome je uživalo.

Nestaje bolest raka

„Što da ti učinim?", pitao je jednom svetac jednu časnu sestru koja mu je pokazala ruku zaraženu rakom. „Molim samo za blagoslov, Sveti Oče." Papa je polagano učinio znak križa nad rukom. Kada se vratila kući, sestra je uklonila zavoj. Strašna bolest je nestala!

Gluhi čuju

Kada je Papa jednom stupao kroz mnoštvo hodočasnika, začu se glasno uzdisanje. Bila je to žena koja je došla iz Lyona sa svojim potpuno gluhim sinčićem. Pio X. se okrenu i u tonu koji je dao naslutiti nadnaravno nadahnuće, reče: „Imajte pouzdanje, signora, imajte pouzdanje!" Bilo je to kao da je božanski Učitelj izrekao svoj: „Otvori se". Dijete je čulo.

Hromi hodaju

U sali za audijenciju se jednoga dana mogla vidjeti žalosna slika: hromo dijete, koje je došlo s ocem i majkom iz Njemačke, svo troje sa srcem punim nade. Kada im je Pio X. pristupio i vidio dijete što leži na zemlji, upita što mu je. Kada je čuo da je hromo, prikloni mu se očinskom blagošću, uhvati ga za ruke, uspravi ga i reče: „Ali što je to... Ustani, ustani, moraš hodati!" Dijete se odmah uspravi na noge te je bilo potpuno izliječeno.

Mali gluhonijemi

Jedan ugledni rimski odvjetnik pripovijeda:
„Kada sam bio na godišnjem odmoru u Rocca di Papa, dođe jedna žena iz sela k meni i zamoli me da učinim sljedeće. Imala je dvoje djece koja su od rođenja bila gluhonijema te je imala žarku želju da je se predstavi Papi jer je bila prožeta čvrstim pouzdanjem da će djeca po blagoslovu zadobiti govor. Sluga Božji je sasluša, stavi obojici dječaka ruke na glavu i izgovori nekoliko riječi koje je žena tako shvatila, da će manji umrijeti, a veći zadobiti govor. Kratko nakon toga je manji umro, a drugi mogao govoriti."

Izvor: H. Dal-Gal, Der heilige Papst Pius X., Paulusverlag, Freiburg, 1952., str. 447-453.

Čudesni događaji prije izbora Pija XII.

Kalendar sv. Terezije iz godine 1954. donio je na temelju dopisa Generalne uprave Školske braće u Rimu sljedeće izvješće:

19. veljače 1939. godine, jedan dan između preminuća pape Pija XI. i izbora novoga pape, bio je za kardinala državnog tajnika Pacellija osobito obilježen radom. Nakon jedne vrlo uzburkane sjednice uputio se u svoje radne prostorije da ondje obavi još nekoliko važnih stvari. Pošto je konačno bio večerao i izmolio svoju Krunicu, otišao je, slijedeći nutarnji poticaj, još jedanput u radnu sobu kako bi pročitao vijesti koje su posljednje pristigle. Bila je mračna noć, svagdje je vladala nijema tišina koju su prekidali samo koraci žandarmerije i švicarskih gardista te tihi žubor vodoskoka na Trgu sv. Petra.

Najedanput je u radnoj sobi bilo posve svijetlo – jedno je svjetlo prodiralo kroz tamu koja je sve snažnije bila osvijetljena i iz koje se odvojila svjetleća pojava u papinskoj odjeći. Kada je ta pojava krenula prema njemu, posve prestrašen, Kardinal državni tajnik prepoznao je njemu tako dobro poznate crte plemenitog pape Pija X. Gotovo oduzet od zaprepaštenosti, Kardinal je samo uspio izgovoriti riječ: „Svetosti!“

Potom je Pio X. počeo ovako govoriti: „Da, moj vjerni sine, to sam ja! Svevišnji mi je udijelio milost da ti prenesem vijest: za nekoliko ćeš dana biti novi Namjesnik našega Gospodina Isusa Krista na zemlji. Stravična će događanja potresati svijet tijekom tvojega pontifikata. Tvoje će srce krvariti od neizrecive boli. Jakom rukom upravljaj kormilom Crkve! Svevišnji će ti pomagati, a ja ću nad tobom bdjeti. Bit ćeš jedinom utjehom milijunima ljudi koji se puni povjerenja obraćaju tebi…“

Nakon toga je nestala nebeska pojava. Tek nakon duljega vremena Kardinal se uspio pokrenuti. Ušao je u obližnju spavaću sobu i spustio se na klecalo. Dugo je ovdje klečao potresen upravo doživljenim viđenjem.

Ovaj doživljaj za čiju točnost kalendar svete Terezije Školske braće može preuzeti jamstvo – uostalom, o tome izvješćuju i drugo listovi kao primjerice tjednik „Il Campanone“ – daje razumjeti da se Pio XII. s tako velikom revnošću prihvatio da kanonizaciju svojeg časnog prethodnika Pija X. sretno privede kraju. Kada su se u travnju 1944. prenosili posmrtni ostatci pape Pija X. preminulog 1914., Sveti je Otac naredio da mu donesu relikviju njegovog časnog prethodnika na Petrovoj stolici i svaki put kad treba donijeti sudbonosnu odluku, kaže se da traži utočište kod sv. Pija X. koji mu je obećao: „Ja ću nad tobom bdjeti“.

Propovijed prigodom blagdana sv. Pija X.

mons. Marcel Lefebvre, 22. listopada 1989., Zaitzkofen

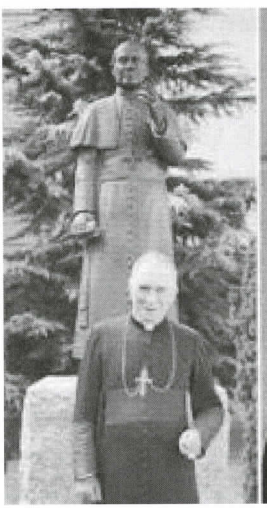

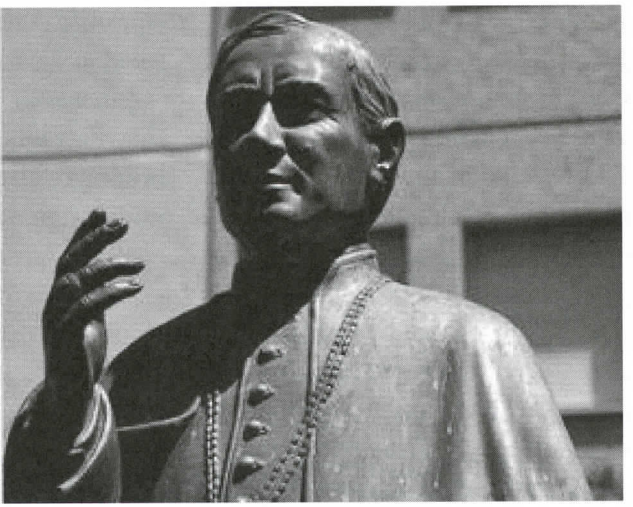

Moji dragi prijatelji,

Draga moja braćo!

Zahvaljujem Bogu da ove nedjelje mogu biti među vama. Danas slavimo blagdan na čast sv. Pija X., zaštitnika našega dragoga Bratstva koji je ujedno i uzor našega života. S nekoliko vas riječi pozivam na razmatranje o učenjima svetog nam zaštitnika. Siguran sam da u ovim teškim vremenima, koja sveta Crkva mora proživljavati, nismo mogli odabrati boljega zaštitnika od sv. Pija X. Sveti Pio X. je početkom ovog stoljeća bio luč i prorok. Na određen je način predvidio sve poteškoće koje je sveta Crkva morala doživjeti tijekom desetljeća koja su slijedila nakon njega. Za nas je postao vođom i pastirom kojega možemo slijediti u posvemašnjoj sigurnosti. Crkva ga je proglasila svetim. To je znak da ga je dragi Bog na vrlo osobit način istaknuo kako bismo ga slijedili. U molitvi Crkve koju je Crkva jutros molila, mogli ste čuti da je svetog Pija X. Bog izabrao. „Ad catholicam fidem tuendam – kako bi branio katoličku vjeru, čuvao je i uzdržao." „Ad tuendam catholicam fidem". Na obranu vjere katoličke. Vjerujem da je to glavno obilježje svetosti svetog

Pija X. Zar danas ne moramo, u ovim vremenima, upravo to posebice moliti? Danas je katolička vjera svagdje u pogibelji, čak i u unutrašnjosti svete Crkve. Zar ne moramo slijediti svetog Pija X. kako bismo katoličku vjeru i za sebe očuvali i obranili?

Ponajprije bih želio iz njegovog naučavanja odabrati program koji nam je on unaprijed označio. U njegovom lijepom izbornom geslu ovo je jednostavno sažeto. „Instaurare omnia in Christo – sve u Kristu ponovno izgraditi, sve u Kristu obnoviti". „Omnia, sve!"

Ovaj je program sveti Pio X. uzeo odmah na početku svoga pontifikata. On to objašnjava u svojoj prvoj enciklici. U njoj izjavljuje da želi svagdje ponovno uspostaviti kraljevanje našega Gospodina Isusa Krista, u svakom pojedinom čovjeku, u obiteljima i u državama kako bi naš Gospodin vladao kao Kralj na zemlji, kao i na nebu. To je lijepi program sv. Pija X. Tijekom svoga pontifikata pokušat će ovo ostvariti i sve učiniti da naš Gospodin Isus Krist zbiljski vlada.

Poradi toga se morao hrabro i snažno boriti protiv zabluda njegova vremena. Ove zablude ujedno su i zablude našega vremena. Želim vam spomenuti tri glavne zablude koje su uznemirile sv. Pija X. U ovim je zabludama vidio protuslovlje kraljevanju našega Gospodina Isusa Krista. Kako ove zablude treba označiti? Može se reći da ove zablude na neki način postavljaju granice vladavini i kraljevstvu našega Gospodina. Sveti Pio X. se s velikom hrabrošću suprotstavio ovim zabludama. Koliko mu je god bilo moguće želio je s milošću Božjom braniti kraljevanje našega Gospodina Isusa Krista u dušama i u srcima.

Ove tri zablude morao je suzbijati i osuditi sv. Pio X.: modernizam, silonizam, laicizam.

Kako modernizam kraljevanju našega Gospodina Isusa Krista postavlja granice? Modernizam izjavljuje da istina ne dolazi isključivo od našega Gospodina Isusa Krista premda naš Gospodin Isus Krist sam navješćuje: „Ego sum veritas – ja sam istina" (Iv 14,6). Modernizam kaže: istina je

ono što mi mislimo. Ona nije ono što izvana primamo. Ona nije Objava koju se prima i ona nije istina koju nas se poučava. Istina je ono što ja sam mislim.

Vidite temeljnu razliku između ova dva stava. Kršćanin sluša poučavanje Crkve i našega Gospodina Isusa Krista koji je istina. On poučljivo i ponizno prima istinu koju se poučava. Tako na određen način prima ono što dolazi s neba. Naš je Gospodin rekao: „Ego sum lux mundi – ja sam svjetlo svijeta!" (Iv 8, 12). On je svjetlo koje dolazi od Presvetoga Trojstva.

Naš Gospodin rasvjetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na svijet – „Omnem hominem venientem in hunc mundum" (Iv 1,9). Svjetlo je našega Gospodina Isusa Krista koje mi s radošću i zahvalnošću poučljivo moramo prihvatiti. Ponavljam: poučljivo!

Sveti Pio X. osudio je ljude koji se nisu htjeli podvrgnuti ovoj stvarnosti koja je Isus Krist. Ovi su se ljudi htjeli podvrgnuti samo svom vlastitom osjećaju, svojim vlastitim mislima i svojim vlastitim idejama. To je i danas još tako. Svatko sebi stvara svoju vlastitu istinu. Ne postoji istina koja nam se smije nametnuti. Ovoj se prvoj teškoj zabludi sveti Pio X. suprotstavio.

Druga je zabluda silonizam. Silonizam u biti nije ništa drugo nego današnji ekumenizam. Nazivan je „veliki Sillon". Pri tome je posrijedi neka vrsta univerzalne religije koja je pokušavala okupiti sve vjernike i nevjernike. Sveti Pio X. je osudio *Sillon* jer se ne može miješati zabludu i istinu. Da još jedanput ponovimo: istina je naš Gospodin Isus Krist. Ne može se našega Gospodina Isusa Krista staviti među zablude i sve krive religije! On je Bog! Samo On je Bog. „Tu solus Dominus, tu solus altissimus, Jesu Christe!" „Jer Ti si jedini Gospodin, Ti si jedini Svevišnji, Isuse Kriste!" To smo danas pjevali. Ne može se Isusa Krista skupa s Budom i Muhamedom staviti posred svih zabluda ovih religija! Sveti Pio X. je osudio silonizam jer je on htio ujedinjenje svih religija. To je bila druga teška zabluda

usmjerena protiv vladavine našega Gospodina Isusa Krista.

Treća je zabluda laicizam. Zabluda laicizma sastoji se u tome da izjavljuje: naš Gospodin ne može biti prisutan u društvu. On je kralj, kralj pojedinog čovjeka, za nevolju kralj u obiteljima, može ga se štovati u župama, ali u društvu – ne! U društvu naš Gospodin ne smije vladati. Ne može se društvu nametati vladavinu našega Gospodina Isusa Krista. Religijama se mora dopustiti sve slobode. Što se tiče društva, ljudi smiju misliti: ne postoji katoličko društvo. Nezamislivo! To misle pobornici laicizma. Sukladno tome, naš Gospodin nema pravo vladati u društvu.

Naš je Gospodin trinaest stoljeća vladao u Europi. U Europi je vladao po svim križevima, samostanima, crkvama, katoličkim sveučilištima, katoličkih školama, redovnicima i redovnicama. Svi su se podložili našemu Gospodinu, čak i kraljevi i kneževi. Jedan sveti Henrik, jedan sveti Ljudevit i sveti Eduard, svi su rekli: „Mi smo Kristovi namjesnici. Mi smo sluge našega Gospodina Isusa Krista." To su bili kršćanski kraljevi! Sada laicizam izjavljuje: „Ne, naš Gospodin ne smije više vladati društvom." Sveti Pio X. je osudio ovu zabludu laicizma. On je osudio ovu tešku zabludu koja ograničava kraljevanje našega Gospodina Isusa Krista.

Ove tri teške zablude osudio je papa Pio X. Upravo se danas općenito promiču više nego ikada, još i više nego u vrijeme sv. Pija X. Nauk sv. Pija X. za nas je nadasve dragocjen. Moramo ga slušati i provoditi ga djelo u našemu vremenu.

Sveti Pio X. je osim toga želio ponovno uspostaviti kraljevanje

našega Gospodina Isusa Krista uspostavljajući ponovno i svetost u Crkvi. Njegova osobita briga bila su sjemeništa. Njegova je želja bila posvećivati kler i dječje duše. Reformom sjemeništa želio je posvećivati pastire. Inzistirao je na tome da se dobro odabiru profesori za bogoslovije. Trebali su to biti ljudi visoke znanosti i visoke svetosti.

Osim toga, sveti Pio X. imao je divnu ideju. Htio je djeci od dobi od oko pet godina dopustiti približiti se našemu Gospodinu Isusu Kristu. Dopustio je djeci ići na Pričest. I ja sam osobno smio u dobi od pet godina prvi put primiti Pričest. Nakon toga sam mu čak napisao pismo zahvale – s pet godina. Onda sam dobio maleno pismo s odgovorom – naravno, od Svete Stolice, ne od sv. Pija X. osobno. U ovome sam pismu ohrabren na daljnje primanje sv. Pričesti. O ovoj velikoj povlastici, koju je sv. Pio X. tako dobrohotno podijelio djeci, i ja sam se okoristio. To su znakovi svetosti sv. Pija X. Štujmo, volimo i slijedimo našega svetog zaštitnika. On je uistinu naš vođa i naš pastir za ovo vrijeme.

Molimo ga da nam podari veliku pobožnost koju je pokazivao prema Presvetoj Djevici Mariji. Svednevice je sv. Pio X. molio Krunicu. Rado je molio Krunicu pred pećinom Gospe Lurdske u vatikanskim vrtovima. Molimo sv. Pija X. da nam podari ovu pobožnost prema Presvetoj Djevici Mariji. Izmolimo, ujedinjeni s njim, uvijek i na svaki način, po Marijinu zagovoru, vladavinu našega Gospodina Isusa Krista.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Intervju s p. Pagliaranijem, novim generalnim poglavarom FSSPX-a

Prenosimo intervju novoizabranoga generalnoga poglavara Svećeničkoga bratstva sv. Pija X., p. Davidea Pagliaranija, objavljenoga na obavještajnome portalu Bratstva.

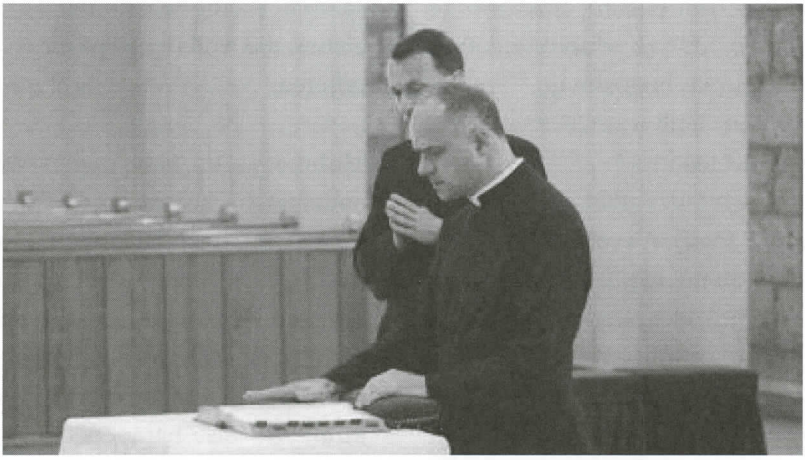

Velečasni Generalni poglavaru, kako se osjećate nakon Vašega izbora?

Recimo da sam, naravno, prije izbora čuo neke glasine. Ipak, pitao sam se koliko je to šala i je li to uopće ozbiljno. Tako da sam čekao do danas. Trebam priznati da ni sada nisam siguran koliko sam svjestan što se danas dogodilo.
Bio je to dugi dan, no tjedan prije, tijekom duhovnih vježbi, prepustio sam sve u ruke Blažene Djevice Marije i božanske providnosti. Doista smatram da je Ona uvijek bila prisutna u povijesti Bratstva. Ona također vodi ovaj kapitul i sve nas. No možda je još prerano da o tome razmišljam.

Možete li se predstaviti?

Dolazim iz Riminija, grada na jadranskoj obali u Italiji, gdje Bratstvo već dugo vremena ima priorat. Tu sam prvi puta došao u kontakt sa Bratstvom

sv. Pija X. Ušao sam u Bogosloviju u Flavigniju 1989. Potom sam obavio vojni rok. 1996. sam bio zaređen za svećenika. Proveo sam sedam godina kao svećenik u gradu gdje sam bio rođen, tri godine u Singapuru, onda sam se vratio u Italiju i bio sam u Argentini šest i pol godina. A sada sam ovdje.

Dosada ste bili rektor u Bogosloviji u Argentini...

Mislim da će mi najteže biti ostaviti to mjesto. Smatram da je to najljepše mjesto za svećenika, a poglavito za svećenika Bratstva. Srce Bratstva su naše bogoslovije. Nije to Menzingen! Vjerujem da znate što mislim...

Tu se formiraju svećenici i možemo vidjeti kako još danas milost može potpuno preobraziti mladoga čovjeka. Svako zvanje je čudo i uvjeren sam da netko može potpuno razumjeti što Bratstvo jest kada je radio u Bogosloviji.

Što očekujete od Vaša dva pomoćnika?

Trebam priznati da su to dva čovjeka koje veoma poštujem. Poznajem ih prilično dobro jer znam p. Bouchacourta iz Argentine i znam također biskupa de Galarretu prilično dobro. Smatram se prilično sretnim što mogu

raditi s ljudima starijima od mene, ljudima koji daju dobre savjete i moram reći, sa svećenikom koji je srdačan kao p. Bouchacourt.

Imate li kakve planirane projekte za Svećeničko bratstvo sv. Pija X.?

Cilj Bratstva je formacija svećenika. No u isto vrijeme svećenik treba nastaviti sazrijevati, učiti i posvećivati se tijekom cijeloga svoga života. Mislim da tu trebamo usredotočiti sve naše napore da pomognemo svećenicima da ustraju u svojoj težnji prema svetosti.

Doista smatram da je svaki svećenik, svaki svećenički život, nešto poput violinske žice koja treba biti dobro zapeta i podešena tako da može uvijek proizvoditi točan ton... ton koji Bog očekuje od svakoga od nas. Zato se od života i formacije u bogosloviji do onog što se očekuje od svećenika poslije u njegovoj službi, mora nastaviti određeno jedinstvo i slijed u težnji prema svetosti. Uvjeren sam da je to rješenje za većinu naših problema.

Što očekujete od vjernika i što mislite da oni očekuju od Vas?

To je dobro pitanje. Lakše je odgovoriti na prvi dio. Prije svega, želio bih zahvaliti vjernicima za sve njihove molitve za ovaj kapitul i reći im da je kapitul tek započeo. Tako sada trebamo raspraviti o svim predmetima na dnevnome redu u sljedećih nekoliko dana. Zato im zahvaljujem na molitvama od mjeseca siječnja i molim ih da sada velikodušno udvostruče svoja nastojanja.

A što oni očekuju od mene? Mislim da očekuju da Bratstvo bude vjerno svojem osnovnom poslanju. Već sam spomenuo da je ono osnovano da bi formiralo svećenike, a svećeništvo postoji radi posvećenja duša i tako vjernost svećenika njihovu svećeništvu, njihovu vlastitome posvećenju, nužno utječe na vjernike. To je ono što vjernici očekuju ne samo od mene, nego i od svih svećenika Bratstva.

Nema smrti doktrinarnoj krizi

2. kolovoza 2018. objavljena je izmjena i dopuna Katekizma Katoličke Crkve iz 1992. godine. Papa Franjo odobrio je 18. svibnja 2018. godine tekst koji se zalaže za „razvoj" crkvenoga nauka o smrtnoj kazni.

Iako su liberalni i neki konzervativni katolički komentatori, teolozi i svećenici odmah uhvatili priliku da brane ovo „pojašnjenje" ili „razvoj", gola istina je da taj novi katehetski tekst predstavlja još jednog u nizu raskida s Tradicijom koji je bio glavno obilježje Franjinog pontifikata.

Novi tekst

Neslužbeni prijevod broja 2267 Katekizma glasi kako slijedi:

„Smrtna kazna

Dugo vremena smatralo se prikladnim odgovorom na težinu pojedinih zločina i prihvatljivim, iako krajnjim, sredstvom za zaštitu općega dobra, da zakonite vlasti nakon poštenog suđenja pribjegnu primjeni smrtne kazne.

Danas je, međutim, porasla svijest o tome kako dostojanstvo osobe nije izgubljeno čak ni nakon što je ona počinila veoma ozbiljne

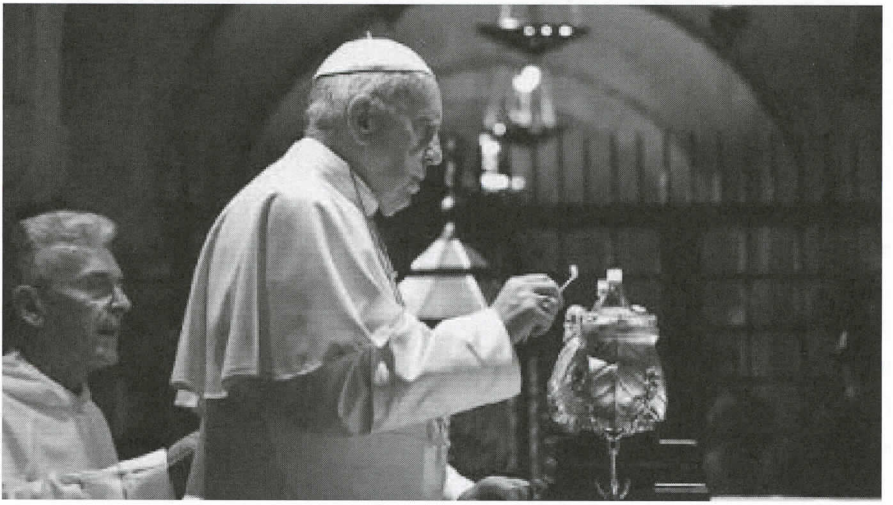

zločine. Pored toga, pojavilo se novo razumijevanje važnosti kaznenih mjera koje propisuje država. Konačno, danas su razvijeni učinkovitiji zatvorski sustavi koji omogućuju nužnu zaštitu građana, ali istodobno ne lišavaju krivca definitivno mogućnosti iskupljenja.

U skladu s time, Crkva u svjetlu Evanđelja naučava kako je „smrtna kazna nedopustiva jer je napad na neotuđivo dostojanstvo osobe" i radi odlučno na njezinu ukidanju po cijelome svijetu."

Bliži pogled

Prva stvar koja će zapanjiti svakog čitatelja članka br. 2267 Katekizma je apodiktična izjava da je „smrtna kazna nedopustiva" i da je jedina potpora ovoj tvrdnji iz govora koji je dao sam papa Franjo. To ne iznenađuje jer ni Franjo ni teolozi iz Kongregacije za nauk vjere ne bi mogli pronaći igdje drugdje čvrstu učiteljsku potporu ovom smionom stavu. Čak ni Franjin skoro neposredni prethodnik, Ivan Pavao II., koji je bio otvoreni kritičar smrtne kazne, nikada nije promijenio članak Katekizma tako da naučava da je ovaj oblik kazne „nedopustiv".

Drugo, uključenje spornoga pojma „dostojanstva osobe" (ljudskoga dostojanstva) ponovno se rabi kao izgovor za promjenu doktrinarnoga smjera. Prije manje od jednog stoljeća Pio XII. je izjavio: „Čak ni u slučaju smrtne kazne, država ne raspolaže pravom pojedinca na život. Umjesto toga, javna vlast ograničava se na to da liši krivca dobra života kao okajanje za njegovu krivnju, nakon što se on svojim zločinom sam lišio vlastitoga prava na život" (Poruka Prvom međunarodnom kongresu histopatologije živčanoga sustava, 12. rujna 1952.). Pojedinac koji je počinio zločin je taj koji si je uskratio „pravo na život", a nije to učinila država. A sada pod krinkom „ljudskoga dostojanstva" to očito nitko ne može učiniti, čak ni svojom vlastitom voljom.

Kao posljednje, članak br. 2267 Katekizma je još poremetio i kontinuitet crkvenoga nauka, kao što se može vidjeti iz dva zapanjujuća primjera. Uzmimo najprije, primjerice, Rimski

katekizam Tridentskoga sabora, III. dio, 5, br. 4 (neslužbeni prijevod):

„Daleko od toga da je to prekršaj ove zapovijedi [ne ubij], takvo izvršenje pravde je upravo čin poslušnosti prema ovoj zapovijedi. Jer svrha zakona je zaštita i poticanje ljudskoga života. Ta je svrha ispunjena kada država izvršava svoj zakoniti autoritet oduzimajući život krivcima koji su oduzeli nevine živote."

Zatim pogledajmo anđeoskoga naučitelja sv. Tomu Akvinskoga i njegov dobro obrazloženi nauk o dopuštenosti smrtne kazne u Summa Theologiae, II, II, p. 64, čl. 2:

„Svaka je pojedina osoba povezana s cijelim društvom kao dio cjeline. Stoga ako je čovjek opasan i zarazan za zajednicu zbog nekoga grijeha, pohvalno je i korisno da bude ubijen da bi se zaštitilo opće dobro jer „malo kvasca sve tijesto ukvasa" (1 Kor 5,6)."

Doista, smrtna kazna može u konačnici biti za dobro duše zločinca (Summa contra gentiles, knj. III, pogl. 146):

„Oni imaju u toj kritičnoj točci

smrti priliku da se obrate Bogu putem pokajanja. A ako su toliko tvrdoglavi da čak ni u trenutku smrti njihova srca ne odstupaju od zlobe, moguće je donijeti vrlo vjerojatan sud da se nikada ne bi odvratili od zla."

Implikacije koje nadilaze raspravu o smrtnoj kazni

Ne zanemarujući činjenicu da u Sjedinjenim Američkim Državama i diljem svijeta postoji ozbiljna briga oko primjene smrtne kazne i pod kojim uvjetima se primjenjuje, predstojeći tekst članka br. 2267 ima veće implikacije. Ako rimske vlasti tako smjelo mogu preokrenuti ono što je gotovo dva tisućljeća bio duboko ukorijenjeni nauk, što je sve podložno „razvoju"? Postoji li ijedna KKC-ova izjava koja se ne može revidirati „u svjetlu Evanđelja", svjetlu koje se sada lomi kroz prizmu modernizma?

Jednako je presudan osjećaj koji se sada daje Božjemu narodu da se malo toga što Crkva naučava može smatrati nepogrešivim. Umjesto da bude „stup i uporište Istine", Crkva sada mnogima izgleda kao društveni organ čiji se proglasi i stajališta mijenjaju s političkim strujanjima. Ne želeći biti izvan koraka sa svijetom, katoličanstvo se sve više mijenja i njezini nauci postaji vremenski uvjetovani. Je li ikoji katolički prelat prije prošloga stoljeća ikada naučavao takvu stvar? Je li itko osim najžučnijih kritičara Crkve ikada pretpostavio da je ona povijesno kontingentna institucija koja samosvjesno proglašava nauke koji se mogu odbaciti i tako bezbrižno revidirati?

Doktrinarna kriza u Crkvi se nastavlja, a papa Franjo ju ponovno nepromišljeno produžuje.

Svjedočanstvo mons. Carla Marije Viganòa

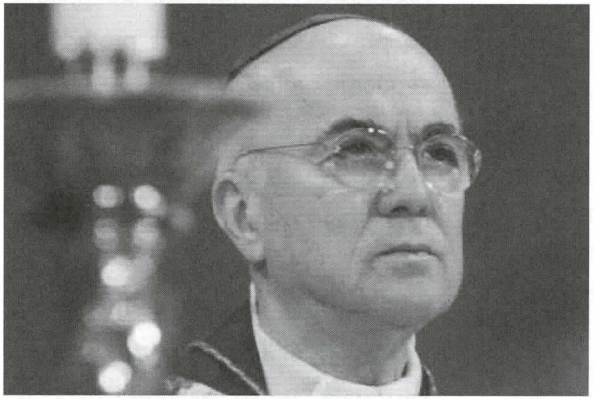

Donosimo pojedine odlomke iz pisma nadbiskupa Viganòa koje je uzburkalo duhove u Crkvi i svijetu i koje svjedoči o razmjeru krize koja pogađa Crkvu i u kojoj se, suprotno najavama koncilskih papa, nije dogodilo 'novo proljeće', nego zastrašujuća dekadencija koja će se moći popraviti samo cjelovitim i dosljednim povratkom Tradiciji.

Apostolski nunciji u SAD-u, Gabriel Montalvo i Pietro Sambi, koji su obojica prerano preminuli, nisu propustili odmah obavijestiti Svetu Stolicu čim su saznali o teško nemoralnome ponašanju nadbiskupa McCarricka prema bogoslovima i svećenicima. (...)

Služba koju sam tada obavljao nije bila obaviještena o ikakvoj mjeri koju je Sveta Stolica poduzela nakon što je nuncij Montalvo iznio te optužbe krajem 2000., kada je kardinal Angelo Sodano bio državni tajnik.

Slično tome, nuncij Sambi je prenio kardinalu Državnome tajniku Tarcisiju Bertoneu optužnicu protiv McCarricka, koju je podnio svećenik Gregory Littleton iz Biskupije Charlotte, koji je bio laiciziran zbog prijestupa protiv maloljetnika, zajedno s dva dokumenta istoga Littletona u kojima je prenio svoju tragičnu povijest o seksualnim zlostavljanjima tadašnjega nadbiskupa Newarka i nekoliko drugih svećenika i bogoslova.(...)

Pišući 6. prosinca 2006. izvješće kao Delegat papinskih predstavništava o ovim dokumentima koji su mi bili predani, napisao sam svojim poglavarima kardinalu Tarcisiju Bertoneu i zamjeniku Leonardu Sandriju, da su činjenice koje Littleton pripisuje McCarricku tako teške i opake da u čitatelju izazivaju zbunjenost, osjećaj odvratnosti, duboku tugu i gorčinu.(...)

Moji poglavari su čuvali ovo moje izvješće od 6. prosinca, ali na njega nikada nisam dobio odgovor u vidu stvarne odluke mojih poglavara. (...)

[2008. god.] dostavio sam novo izvješće novom zamjeniku Fernandu Filoniju, koje je uključivalo ono prethodno od 6. prosinca 2006.(...) Završio sam ovo izvješće ponavljajući mojim poglavarima da smatram da je potrebno intervenirati što je prije moguće oduzimanjem kardinalskoga šešira kardinalu McCarricku i da bi trebao biti podvrgnut sankcijama koje su predviđene Zakonikom kanonskoga prava, koje također predviđaju svođenje na laički stalež.

Ni na ovo drugo izvješće također nije stigao odgovor mome uredu te sam bio veoma zaprepašten svojim poglavarima zbog neshvatljivog odsustva ikakvih mjera protiv kardinala i jer se nastavio izostanak ikakve komunikacije sa mnom od moga prvoga izvješća iz prosinca 2006.

Ali konačno sam sa sigurnošću saznao putem kardinala Giovannija Battiste Rea, tada predstojnika Kongregacije za Biskupe, da je hrabra i mjerodavna izjava Richarda Sipea imala željeni učinak. **Papa Benedikt nametnuo je kardinalu McCarricku slične sankcije onima koje mu je sada nametnuo papa Franjo: Kardinal je trebao napustiti bogosloviju u kojoj je živio, bilo mu je zabranjeno javno slaviti Misu, prisustvovati javnim sastancima, držati predavanja,**

putovati, uz obavezu da se posveti životu molitve i pokore.
(...)

Ujutro u četvrtak 20. lipnja 2013. uputio sam se u Dom sv. Marte kako bih se pridružio svojim kolegama koji su ondje odsjedali. Čim sam ušao u predvorje susreo sam se s kardinalom McCarricom koji je nosio crveno obrubljenu reverendu. Pozdravio sam ga s poštovanjem, kako sam uvijek činio. On mi odmah reče, tonom koji je bio između dvoznačnoga i trijumfalnoga: ***„Papa me je jučer primio, sutra idem u Kinu"***.

U to vrijeme nisam ništa znao o njegovom dugom prijateljstvu s kardinalom Bergogliom i važnoj ulozi koju je igrao u njegovom izboru, kako je sam McCarrick kasnije otkrio u jednom predavanju na Sveučilištu Villanova i u intervjuu za *Catholic National Reporter*.
(...)

Počeo sam razgovor upitavši Papu što je htio reći s riječima koje mi je uputio kada sam ga pozdravio prošli petak. A Papa mi reče vrlo različitim, ljubaznim, skoro srdačnim tonom: ***„Da, biskupi SAD-a ne smiju biti ideologizirani, ne smiju biti desno kao nadbiskup Philadelphije*** (Papa nije spomenuo nadbiskupovo ime), ***trebaju biti pastiri; i ne smiju biti lijevo*** – i nadoda podižući obje ruke – ***a kada kažem lijevo, hoću reći homoseksualci"***. Naravno, nisam razumio logiku veze između ljevičara i homoseksualaca, ali nisam tome ništa dodao.

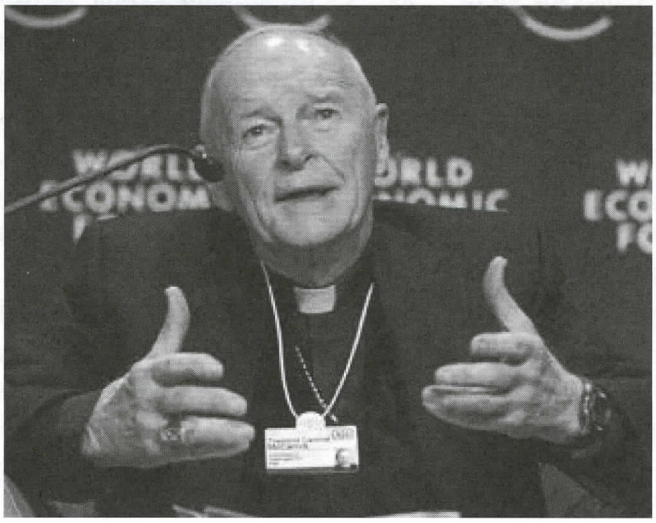

Odmah nakon toga Papa me upita na lukav način: ***„Kakav je Kardinal McCarrick?"*** Odgovorio sam mu sa svom iskrenošću, i ako hoćete, s puno naivnosti: ***„Sveti Oče, ne znam poznajete li kardinala McCarricka, ali ako pitate Kongregaciju za biskupe, tamo je ovako debeli dosje o njemu. Iskvario je naraštaje bogoslova i svećenika te mu je papa Benedikt naredio da se povuče u život molitve i pokore".*** Papa nije dao ni najmanji komentar na moje veoma teške riječi i nije pokazao nikakav izraz iznenađenja na svom licu, kao da je već neko vrijeme poznavao situaciju te je odmah promjenio temu. Ali koja je onda bila Papina nakana kada mi je postavio to pitanje: „Kakav je kardinal McCarrick?" Očigledno, htio je znati jesam li bio McCarrickov saveznik ili ne.

Kada sam se vratio u Washington sve mi je postalo jasno, zahvaljujući također novom događaju koji se zbio nekoliko dana nakon moga susreta sa papom Franjom. Poslao sam svoga prvog savjetnika mons. Jean-François Lantheaumea da 9. srpnja 2013. prisustvuje preuzimanju službe mons. Marka Seitza kao novog biskupa El Pasa, dok sam ja istog dana išao u Dallas na međunarodni susret o bioetici. Kada se vratio, mons. Lantheaume mi je rekao da je u El Pasu susreo kardinala McCarricka koji ga je uzeo u stranu te mu rekao skoro iste riječi koje mi je Papa izgovorio u Rimu: ***„Biskupi u SAD-u ne smiju biti ideologizirani, ne smiju biti desni, trebaju biti pastiri...."*** Ostao sam zapanjen! Bilo je dakle jasno da je riječi prijekora koje mi je papa Franjo uputio 21. lipnja 2013., njemu stavio u usta dan prije kardinal McCarrick. I Papin izraz *„ne kao nadbiskup Philadelphije"* vodi do McCarricka jer je među njima bila velika nesuglasica u vezi pripuštanja Pričesti političara koji su odobravali pobačaj. U svom priopćenju biskupima McCarrick je izmanipulirao jedno pismo tadašnjega kardinala Ratzingera koji je zabranjivao dati im Pričest. Doista, znao sam koliko su neki kardinali kao što su Mahony, Levada i Wuerl bili usko povezani s McCarrickom. Oni su se protivili novim imenovanjima pape Benedikta na važne biskupske

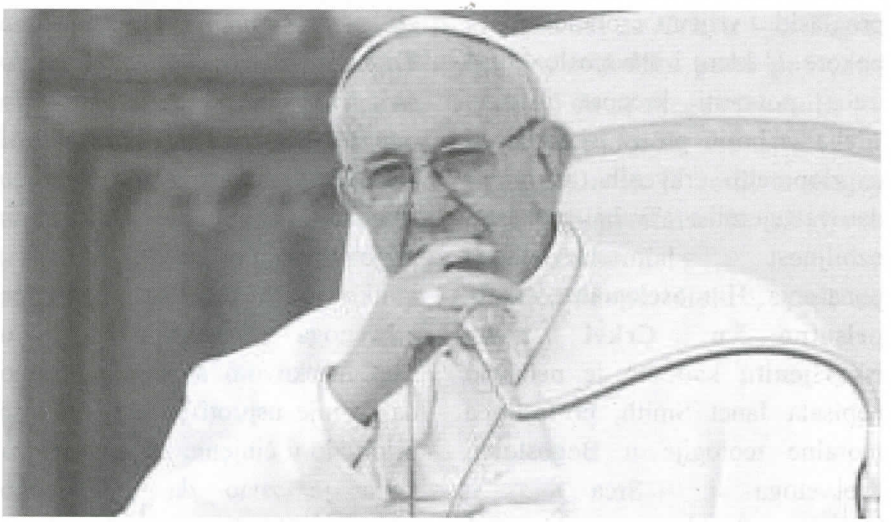

stolice kao što su Philadelphia, Baltimore, Denver i San Francisco.
(...)

Papa Franjo je više puta zatražio potpunu transparentnost u Crkvi i da biskupi i vjernici djeluju s *parezijom*. I vjernici diljem svijeta zahtijevaju da on to čini na uzoran način. On mora iskreno izjaviti kada je prvi puta doznao za zločine koje je počinio McCarrick, koji je zloupotrijebljavao svoj autoritet s bogoslovima i svećenicima.

U svakom slučaju, papa je o tome doznao od mene 23. lipnja 2013. i nastavio ga je štititi. Nije uzimao u obzir sankcije koje je papa Benedikt nametnuo i učinio ga je pouzdanim savjetnikom zajedno s Maradiagom.
(...)

Sada se u Sjedinjenim Državama diže cijeli zbor glasova, posebno vjernika laika, a nedavno su se tome pridružili nekoliko biskupa i svećenici, tražeći da svi oni koji su svojom šutnjom prikrivali McCarrickovo zločinačko ponašanje ili koji su ga koristili da bi napredovali u svojoj karijeri ili promicali svoje nakane, ambicije i moć u Crkvi, trebaju dati ostavku.

Ali to neće biti dovoljno da bi se zaliječila situacija iznimno teškoga nemoralnoga ponašanja klera: biskupa i svećenika. Treba

proglasiti vrijeme obraćenja i pokore. U kleru i u bogoslovijama treba povratiti krepost čistoće. Treba se boriti protiv iskvarenosti u zloporabi crkvenih dobara i darova vjernika. Treba prokazati ozbiljnost homoseksualnoga ponašanja. **Homoseksualne mreže prisutne u Crkvi treba iskorijeniti,** kao što je nedavno napisala Janet Smith, profesorica moralne teologije u Bogosloviji Presvetoga Srca u Detroitu. *„Problem kleričkih zlostavljanja"*, piše ona, *„ne može se riješiti jednostavnim ostavkama nekih biskupa, još manje birokratskim direktivama. Dublji problem leži u homoseksualnim mrežama unutar klera koje treba iskorijeniti"*. Te homoseksualne mreže, koje su sada raširene u puno biskupija, bogoslovija, redovničkih zajednica itd., djeluju pod okriljem tajnosti i prostiru se s moću krakova hobotnice, dave nevine žrtve i svećenička zvanja te dave cijelu Crkvu.

Na Angelusu u nedjelju, 12. kolovoza 2018., papa Franjo je rekao ove riječi: ***„Svatko je kriv za dobro koje je mogao učiniti, a nije ga učinio... Ako se ne protivimo zlu, prešutno ga hranimo. Trebamo intervenirati gdje se zlo širi, jer zlo se širi gdje nedostaju odvažni kršćani koji se protive zlu s dobrim"***. Ako to s pravom treba smatrati ozbiljnom moralnom odgovornošću za svakoga vjernika, koliko je to teže za vrhovnoga crkvenoga pastira koji u McCarrickovom slučaju ne samo da se nije usprotivio zlu, nego se pridružio u činjenju zla s nekim za koga je znao da je duboko iskvaren. Slijedio je savjete nekoga za koga je dobro znao da je izopačen, tako eksponencijalno umnožavajući svojim vrhovnim autoritetom zlo koje je činio McCarrick. A koliko mnogo drugih zlih pastira Franjo još nastavlja podupirati u njihovom djelatnom uništavanju Crkve!
(...)

Čak ni usred zaprepaštenosti i potištenosti nad silinom svega što se događa, **nemojmo gubiti nadu!** Dobro znamo da velika većina naših pastira živi svoje svećeničko zvanje s vjernošću i predanošću.

Upravo u trenucima velikoga iskušenja Gospodnja milost se

objavljuje u obilju i čini svima dostupnim svoje bezgranično milosrđe, ali daje ga samo onima koji se uistinu kaju i iskreno odluče popraviti svoj život. To je pogodno vrijeme za Crkvu da ispovijedi svoje grijehe, da se obrati i čini pokoru.

Molimo svi za Crkvu i za Papu, sjetimo se koliko puno puta nas je molio da za njega molimo!
Krist nikada neće napustiti svoju Crkvu! On ju je rodio u svojoj Krvi i neprestano je oživljava svojim Duhom!
Marijo, Majko Crkve, moli za nas!

Sadržaj:

Predgovor. 1
Kratki pregled života sv. Pija X. 3
Čuda sv. Pija X. 10
Čudesni događaji prije izbora Pija XII. 12
Propovijed prigodom blagdana sv. Pija X. 14
Intervju s p. Pagliaranijem. 19
Nema smrti doktrinarnoj krizi. 22
Svjedočanstvo mons. Carla Marije Viganòa. 26

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	40 kn
Nadbiskup Lefebvre: Izjave i propovijedi	15 kn
Kalendar za tradicionalni rimski obred	30 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (životopis sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
I. Poljaković: Istina – uvod u apologetiku	120 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica 'Je li Isus Krist Sin Božji', Letak 'Tvoja odluka', Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...), Rimski misal za puk	dobrovoljni prilog

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

Sveti Josipe,
zaštitniče Hrvatske,
moli za nas.

Posjetite nas na našoj web-stranici:

christusrexhrvatska.blogspot.com

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik:
p. Stefan Frey
IBAN:
HR3423600001102463734
SWIFT (BIC):
ZABA HR 2X
ISSN:
1849-6695